

A király hídja.

Ahol a Várpalota-utca a Széchenyi Antal-tér felett betorkollik egy kis sikátoron át az Árpád-utcába, a Várkert falának tetőjéről kis vashíd vezet át a szemközti bérház első emeletére. Ki járt erre a királyi palotából a magánház emeletére, közvetlenül be egy lakásba? A ház ma a Szent Korona tulajdona, de a békebeli telekkönyvek tanúsága szerint Schratt Kataliné volt s ő lakott pesti tartózkodása alatt abban az elsőemeletű lakásban, ahonnan hid vezet a királyi palotába.

A Zsigmond-téri Szentháromság-szobor.

Az 1772-es pestisjárvány elmúlása után állították föl a Várban a Szentháromság-téren. Négy év múlva új pestis köszöntött be, amit azzal magyaráztak, hogy a védőszentek nem voltak megelégedve a szoborral, tehát lehozták a Várból a Zsigmond-térre s fent új Szentháromság-szobrot állítottak föl ott, ahol ma is áll.

BUDAI ROMANTIKA

Fényképek a sírkövön.

Az óbudai külső temető specialitása, amivel vidéken is találkozhatunk imitt-amott. A sírkő alatt nyugvó halottak zömancos arcképe díszlik a kövön. Ugy látszik, van Óbudán egy ügyes mester, aki divattá tudta tenni ezt a kegyeletes tiszteletet s aki csak teheti, nem mulasztja el, hogy ne örökítse meg halottainak emlékét.

Casanova Budán.

Casanova, a híres lovag, nőcsábító, kalandor és hamiskártyás, naplójának tanúsága szerint, Budán is megfordult s a Tabánban lakott, a leírás szerint ebben a ma is meglévő duplatetejű Hadnagy-utcai házban. Itt azonban, mikor szemtetett házigazdájának szép lányára, kudarcot vallott a nemes lovag s az ügyet a budai legények a lovagiasság szabályaival ellentétben nem karddal, hanem bicskával intézték el. A bicska beletörött pengéjével bokájában menekült el azután Budáról Casanova.

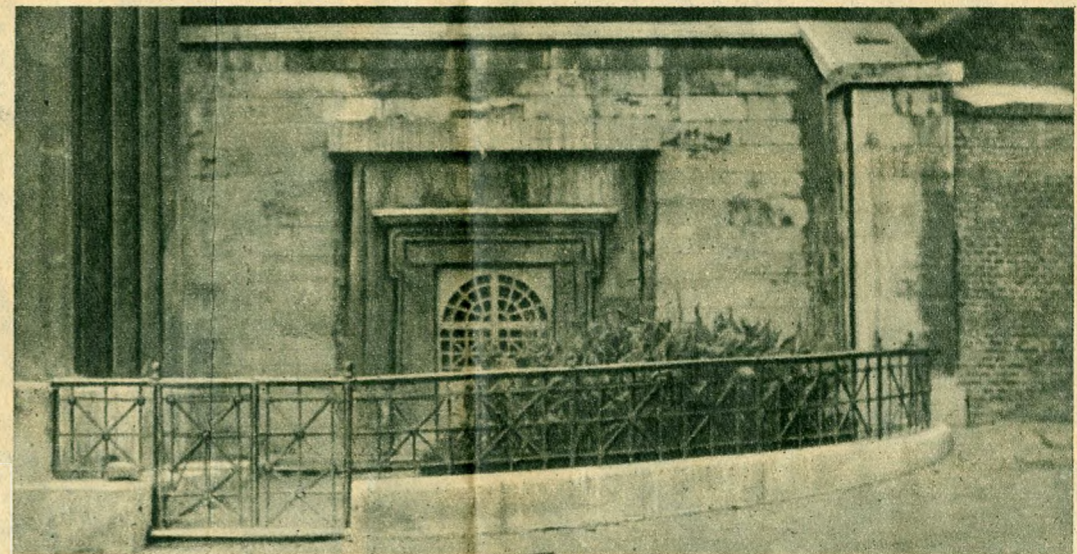
Háremek Budán.

A Tabánban és a Vizivárosban elég gyakran találkozunk ilyen házakkal. Jellegetes rajtuk az apró ablak a magasban, amely padlásablaknak látszik. Képzeljük el azonban, hogy még nem vágták a falba a mai rendes ablakokat és ajtókat és akkor előttünk van a régi török ház. A felső kis ablakok a hárem ablakai, melyek azért voltak oly magasban, hogy az utcáról ne láthasson be idegen szem a hölgyekhez.

Az alagút esődjé.

Budapestnek nincs lármásabb helye manapság az alagutnál. Egymást űzik a robogó, dübörgő autók, kipuffogójuk hangja ezerszer verődik vissza a boltozatról, sötét van, tehát folyton túlkölnék s a gyalogjáróknak kiabálniuk kell, ha beszélgetni akarnak egymással. Ezzel szemben ott van a falon az egykori figyelmeztetés, még ma is érintetlenül, eleven anakrónizmusként, amely rendőrileg tiltja a „sebes hajtást, az ostorcsattintást” és egyéb lármát. Milyen megbotránykozást okozhatott egykor az, ha végigszárguldott egy négyesfogat az alagutban s a kocsis élvezte, hogy milyen szépen visszhangzik, mikor rácserdít az ostorhegyesre.

A rejtélyes folyosó.

A legenda sok olyan hosszú földalatti folyosóról beszél, amely egyes várakból vezetett ki távoli helyekre, esetleg szomszéd várakba. A legendával szemben meg lehet állapítani, hogy soha ostromlott várból nem menekültek ki ilyen titkos folyosókon, tehát nem is voltak ilyen kijárások. Ha lettek volna, akkor a várak védői nem szenvedhettek volna éhínséget sokszor s nem kellett volna megadni magukat az ellenség kényére-kedvére. Egyetlen vár, amelyből volt ilyen titkos kijárás, az a budai és ennek a titkos folyosónak a nyílását takarja az a kapu, mely az Alaguttól jobbra látható. Magát a folyosót eddig nem kutatták föl, de a fáma szerint a kommunisták ezen keresztül akarták felrobbantani a várat.